

Söndag

Det är söndag på gården. Solen skiner.
Ett fönster står öppet, och blå gardiner
fläktas sakta för sunnans drag.
Spadar och vagnar drömma stilla,
medan svalor skria och lärkor drilla
denna välsignade vilodag.

Men bonden nappar sin pojke i ärmen
och går genom sommarfriden och värmen
till hagen, där hästarna beta i fred
mellan ångande enar och kådiga granar.
Och där dröjer han länge bland mular och manar
och språkar om fålar på böndernas sed.

Till sist ser han ut över frodiga gården
och säger: »Det här är mitt allt i världen,
och här står jag trygg på egen grund.
Den tegen med vete därborta vid vägen
har jag röjt och odlat, dödstrött men trägen,
när kvällarna gav mig en ledig stund.

Och klövervallen därnere vid stranden
och backen mot söder med kålrotslanden
röjde din farfar i unga dar.
Och där havren står grann bortom Grävlinghagen
låg en myr, som vart sänkt och till plogland tagen
för längesen av din farfars far.

Ja, här ha de levat och strävat de våra
i goda tider, i onda och svåra —
på samma gård många hundra år.
Och husgrunder finns här i ängar och hagar
och odlingsrös från hedningadagar
och resta stenar bland bråte och snår.

Släpp aldrig gården ifrån dig, gosse!
Åt dig finns nog också en myr eller mosse.
Gör du som de gamla! Odlar och slit!
Men klockan är ett. Och du ser, det röker
i skorsten därhemma. Jag tror vi försöker
gå in till mor och få oss en bit.»

Olof Thunman